

22. října památka sv. Jana Pavla II

Sv. Jan Pavel II, je patronem rodin. Letos vzpomínka na tohoto světce připadá na úterý. Proto v úterý 22. října bude v 18.00 v kapucínském kostele mše sv. obětována za rodiny v našich farnostech. Mše sv. zakončí slavnostní požehnání pro rodiny a uctívání relikvií sv. Jana Pavla II.

1. LISTOPADU: SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

Pátek:

18.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

2. LISTOPADU: VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Sobota:

15.00 - hřbitov v Mělníku -
Pražská ulice

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
18.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

Růženec - modlitba s Marií a k Marii

Když Maria po odchodu svého syna žila u Jana, jistě ji věřící vyhledávali a tázali se na Ježíše, vždyť byla jediná, která mohla svědčit o třiceti letech jeho života. I na ni sestoupil Duch svatý a naučil ji chápat tajemství tohoto života. Nelze si představit, že by k ní lidé nepřicházeli se svými starostmi a neshvěřovali se do její modlitby. Vždyť viděli, jak hluboce byla spojena se svým Synem; jistě jí mnozí říkali: „Vzpomeň si na mne ve své modlitbě“. A tak to zůstalo i nadále. Co vede věřícího k Marii, nelze vypovědět několika slovy. Zvláště zřetelně se projevuje hledání její pomoci. Maria je „Potěšení zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“, „Matka dobré rady“. Maria je vyvolená, blízká Bohu; ale ne jako bohyně, která žije v blaženosti své povznesenosti, nýbrž vším, čím je, je z milosti Kristovy.

Křesťan si může být jistý její láskou. To znamená, že člověk může do její lásky přinést veškerou svou bídu, i tu zcela skrytou a němou, což je zcela nedocenitelné. Proto k ní trpící a potřební neustále vysílají své prosby, aby pomohla. Maria ale nepomáhá svou vlastní mocí, ale za nás u Boha jen prosí.

Svatí a Maria nezatmějí obraz Boha, naopak, odkazují na Boha. Každý svatý je odrazem a obrazem Krista; v každém stejně se znovu uskutečňuje vtělení Boha, protože v něm bylo dosaženo to, čím by měl být každý člověk, totiž „další Kristus“. Sama Marie se v Magnificat modlí: „Veliké věci se mnou učinil ten, který je mocný.“ Pokračuje ale dále: „Proto mne budou blahoslaviti všechna pokolení.“ Můžeme při tom chybět? Proto nechť je připojena výzva, kterou my katolíci směřujeme k Marii. První část je vyňata z evangelia a neopakuje nic jiného než pozdrav, kterým Marii poctil anděl a Alžběta. Druhá část je připojena církvi a prosí Marii o její mocnou přimluvu u Boha.

To, že lidé volají Marii nebo svaté kvůli přimluvě u Boha, není tím, že jim více důvěřují nebo od nich snad očekávají Boží pomoc. To by se neslučovalo s katolickou vírou. Naopak, Marie a svatí nám stojí nablízku jako pouzí lidé, jako stvoření, kteří jsou, jak věříme, již u Boha. Ale protože trvá přátelství mezi lidmi, kteří již došli k cíli, a námi, kteří jsme ještě na cestě, obracíme se k nim s prosbou o modlitbu. Vždyť tak jako každý křesťan shledává jako samozřejmé, že poprosí ostatní lidi o pomoc v modlitbě, tak prosíme o přimluvu Marii a svaté, kteří jsou u Boha. V mnohých situacích našeho života používá Bůh ostatní lidi, aby nám zprostředkoval svou lásku: rodiče, učitele... Proč ne tedy také svaté!?

Maria je nepřekonatelným vzorem kontempace Krista. Synova tvář jí patří zvláštním způsobem. Byl utvářen v jejím lůně a přebral od ní také lidskou podobu evokující duchovní blízkost, jež byla nepochybně ještě mnohem intenzivnější. Žádný člověk se kontemplací Kristovy tváře nevěnoval s takovou vytrvalostí jako Maria. Oči Mariina srdce se na Syna určitým způsobem upírají již při Zvěstování, kdy jej počala z Ducha Svatého, a v následujících měsících začíná pociťovat jeho přítomnost a předvídat jeho rysy. Když jej konečně přivedla v Betlémě na svět, mohl také její tělesný zrak něžně spočinout na tváři Syna, když jej zavinovala do plenek a vkládala do jeslí.

Od této chvíle se její pohled, vždy naplněný milujícím úžasem, od Syna již neodtrhne. Občas to bude pohled tázavý jako při události Ježíšova nalezení v chrámě: Dítě, proč jsi nám to udělal?. V každém případě se bude jednat o pohled pronikavý, schopný číst v Ježíšově nitru, vnímat dokonce i skryté pocity a odhadovat jeho rozhodnutí, jako tomu bylo například v Káně. Jindy to bude pohled bolestný, zvláště pod křížem, kde to bude v určitém smyslu také pohled „rodičky“, neboť Maria se zde neomezí na sdílení utrpení a smrti se svým Jednorozeným, ale přijme tu nového syna, který jí byl svěřen v milovaném učeňníku. O velikonočním ránu bude mít Maria pohled rozzářený radostí ze vzkříšení a nakonec to bude pohled planoucí sesláním Ducha svatého o letnicích.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750
Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.
Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS
Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnost.melnik@dltm.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
ŘÍJEN 2019

Rosarium Virginis Mariae Apoštolský list sv. Jana Pavla II. o modlitbě růžence Kapitola I. Kontempletovat Krista s Marií

„A byl před nimi proměněn; jeho tvář zářila jako slunce“. Evangelijní scéna Kristova proměnění, která tři apoštoly, Petra, Jakuba a Jana, zobrazuje jako zcela unesené Vykupitelovou krásou, nám může posloužit jako ikona křesťanské kontempace. Úkolem každého Kristova učeňníka, a tedy i úkolem našim, je upřít svůj zrak na jeho tvář, rozpoznat její tajemství v každodenním a bolestném putování jejího lidství a nakonec spatřit božskou záři s konečnou platností zjevenou ve vzkříšeném a oslaveném Ježíši trůnícím po pravici Otce. Kontemplací Kristovy tváře se otevíráme k přijetí tajemství trinitárního života a stále novému zakoušení Otcovy lásky a radosti Ducha svatého. Také na nás se uskutečňují slova svatého Pavla: „My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on. Působí to duch Páně“.

Maria je nepřekonatelným vzorem kontempace Krista. Synova tvář jí patří zvláštním způsobem. Byl utvářen v jejím lůně a přebral od ní také lidskou podobu evokující duchovní blízkost, jež byla nepochybně ještě mnohem intenzivnější. Žádný člověk se kontemplací Kristovy tváře nevěnoval s takovou vytrvalostí jako Maria. Oči Mariina srdce se na Syna určitým způsobem upírají již při Zvěstování, kdy jej počala z Ducha Svatého, a v následujících měsících začíná pociťovat jeho přítomnost a předvídat jeho rysy. Když jej konečně přivedla v Betlémě na svět, mohl také její tělesný zrak něžně spočinout na tváři Syna, když jej zavinovala do plenek a vkládala do jeslí.

Od této chvíle se její pohled, vždy naplněný milujícím úžasem, od Syna již neodtrhne. Občas to bude pohled tázavý jako při události Ježíšova nalezení v chrámě: „Dítě, proč jsi nám to udělal?“. V každém případě se bude jednat o pohled pronikavý, schopný číst v Ježíšově nitru, vnímat dokonce i skryté pocity a odhadovat jeho rozhodnutí, jako tomu bylo například v Káně. Jindy to bude pohled bolestný, zvláště pod křížem, kde to bude v určitém smyslu také pohled „rodičky“, neboť Maria se zde neomezí na sdílení utrpení a smrti se svým Jednorozeným, ale přijme tu nového syna, který jí byl svěřen v milovaném učeňníku. O velikonočním ránu bude mít Maria pohled rozzářený radostí ze vzkříšení a nakonec to bude pohled planoucí sesláním Ducha svatého o letnicích.

Maria žije s očima upřenými na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: „Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom.“

Vzpomínky na Ježíše, pevně vtištěné do jejího ducha, ji provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku. Právě tyto vzpomínky jsou v jistém smyslu podstatou „růžence“, který Maria během dnů svého pozemského života neustále recitovala.

Také nyní, uprostřed radostných zpěvů v nebeském Jeruzalémě, je příčina jejich díky a její chvály stejná. Právě ona inspiruje její mateřskou péči o putující církve, ve které Maria - šiřitelka evangelia - „děj“ svého vyprávění dále rozvíjí. Maria věřícím stále znovu a znovu předkládá „tajemství“ svého Syna s přáním, aby je kontemplovali, a Kristova tajemství tak mohla prokázat veškerou svoji spasitelnou moc. Křesťanské společenství se modlitbou růžence vlastně slaďuje se vzpomínkami a pohledem Mariiným.

Díky Mariině zkušenosti je růženec modlitbou ryze kontemplativní. Bez tohoto rozměru by byl růženec deformován, jak to zdůrazňoval již Pavel VI.: „Bez kontempace je růženec tělem bez duše a jeho odříkávání je pak ohroženo rizikem mechanického opakování formulí, které se protiví Ježíšově napomenutí: 'Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov'. Růženec svým charakterem vyžaduje klidný rytmus s přestávkami k zamyšlení, které modlíci se osobě pomohou rozjímat o tajemstvích Pánova života a nazírat je skrze srdce té, jež byla Ježíši nejbliže. Potom se otevře jejich nesmírné bohatství“. U této hluboké myšlenky Pavla VI. se vyplatí pozastavit, aby vynikly některé z rozměrů modlitby růžence, které dokáží lépe definovat její rysy, charakteristické pro kristologickou kontemplaci.

Mariina kontempace je především připomínáním. Toto slovo je však třeba chápat v biblickém smyslu paměti (zakar), která zpřítomňuje díla vykonaná Bohem v dějinách spásy. Bible je vyprávěním spasitelných událostí, které vyvrcholily v samotném Kristu. Tyto události nejsou pouhou „minulostí“, ale jsou také „současností“ spásy. Toto zpřítomnění se zvláštním způsobem uskutečňuje v liturgii. To, co Bůh během dávných staletí vykonal, se netýká pouze přímých svědků zmíněných událostí. Jeho dílo svým darem milosti dosahuje k lidem všech časů. Určitým způsobem to platí také o každém zbožném přístupu k těmto událostem: jejich „připomínání“ v postoji víry a lásky znamená otevřít se milosti, kterou nám Kristus získal skrze tajemství svého života, smrti a zmrtvýchvstání.

Andělé - biblický, tradiční a teologický pohled

Andělé (řecky angelos = posel) znamenají od středověku nadlidské, stvořené bytosti, „čisté“ duchy.

1. Učení Písma.

Písmo předpokládá znalost bytostí, jež se nazývají podle svého úkolu, svého vzezření nebo podle svého vztahu k Bohu „andělé“ = poslové, „mužové“, „Jahvův zástup“, „nebeské vojsko“. V dobách po vyhnání jsou pojímáni jako „synové Boží“, „božští“, „knížata“, „mocnosti“, „duchové“, kteří jsou buď bez těla nebo mají tělo jen zdánlivé. Přicházejí jako pomáhající nebo trestající poslové Boží, jsou přiděleni jednotlivému člověku nebo jednotlivému národu a často mají vlastní jméno (Michael, Gabriel, Rafael).

Výpovědi Nového zákona o andělech jsou pod vlivem pozdně židovských názorů na anděly, vcelku jsou však střízlivější. Ježíš Kristus stojí jako povýšený na pravici Boha nade všemi andělskými bytostmi: spasitelný úmysl Boží se jim dává poznat skrze církev (Ef 3, 10). Pohlíží se na ně proto z hlediska služby Kristu a jeho učedníkům (Mt 4, 11; Sk 5, 19 n.), fungují jako poslové k lidem z příkazu spasitelné vůle Boží a obklopi při posledním soudu Ježíše Krista.

2. Tradice.

Oproti židovsko-apokalyptickým a řeckým představám o andělech obhajují církevní otcové stvořenost andělů, kteří se tak nepodíleli (jak

uvádí v různých formách (gnóze) na stvoření světa (demiurg), přesto jsou však svou mocí člověku nadřazení. Teprve na základě učitelského vyjádření 4. lateránského koncilu, který předpokládá anděly jako existující, se stává čistá duchovost téží nauky o andělech (Tomáš Akvinský). Proti těm, kdo zpochybňují osobní charakter andělů nebo podstatný rozdíl mezi duchem a hmotou, se obrací učitelský výrok z novější doby.

3. Systematická teologie.

Teologické učení o andělech musí vycházet z toho, že obsahovým, původním zdrojem nauky o andělech není samotné zjevení Boží ve Starém a Novém zákoně, ale že v něm se andělé samozřejmě předpokládají a mluví o zkušenostech s nimi (jako stvořenými, personálními principy uspořádání dílčích kosmických řádů). Zjevení o andělech má přesto podstatnou funkci, neboť se v něm zvenčí přejaté představy o andělech očišťují a zbytek potvrzuje jako legitimně tradovaná zkušenost člověka. Zmínky o andělech slouží k objasnění obsáhlých, nábožensky významných pravd: Boží vláda nade vším, ohroženost lidské situace. Jednotlivé představy (jména, počet, hierarchie andělů) zjevení nezajímají. Teologické učení o andělech je proto vřazeno do události, při níž jde v bytí člověka o všechno: do příchodu Boha v Ježíši Kristu k jeho stvoření. Brání člověku, aby nezužoval společenství svého světa: člověk je v širším společenství spásy nebo zavržení, než je jen společenství lidí. Teprve z tohoto hlediska je třeba co nejprvotněji stanovit vlastní podstatu andělů: z hlediska základu svého bytí patří ke světu, jsou s člověkem v přirozené jednotě skutečnosti a dějin, mají s ním shodné nadpřirozené dějiny spásy, jež mají svůj první záměr a svůj konečný cíl (i pro anděly) v Ježíši Kristu. Jelikož však teologická antropologie a christologie vzájemně podstatně souvisejí, musí být nauka o andělech pojímána též jako vnitřní hledisko christologie: andělé svou podstatou tvoří osobní společenství vyjádřeného Slova Otce, jež je v jedné osobě vyjádřeným a slyšeným Slovem. Jejich odlišnost vůči lidem by musila být pojata jako („specifická“) odlišnost společné („rodové“) podstaty andělů a lidí, jež přichází ke svému nejvyššímu milostiplnému naplnění ve Slově Božím. Z toho lze porozumět, že milost andělů je milostí Ježíše Krista, Ježíš Kristus je hlavou andělů, že původní jednota světa a dějin spásy s anděly a lidmi ve vzájemné nadřazenosti a podřízenosti činí srozumitelnou roli andělů v dějinách spásy. Bezpochyby měli andělé jako faktor tohoto světa před Ježíšem Kristem větší zprostředkující úlohu vůči Bohu než dnes.

Karl Rahner

Anděl strážný existuje, je naším průvodcem

Anděl strážný existuje, není to fantaskní doktrína, nýbrž společník, kterého nám dal Bůh na cestu naším životem – konstatoval papež František v homilii při ranní mši z liturgické památky Svatých andělů strážných v kapli Domu sv. Marty.

„Čtení – začal papež František – nám podávají dva obrazy: anděla a dítě. Bůh nám dal anděla, aby nám byl po boku a chránil nás. Kdyby si někdo z nás myslel, že může jít sám, velmi by se mýlil a upadl by do ošklivého omylu, kterým je pýcha: domníval by se, že je velký a soběstačný. Ježíš učí apoštoly (Mt 18, 1-5.10), aby byli jako děti. Učedníci se mezi sebou přeli, kdo z nich je největší. Byla to interní disputace...a kariérismus. Už první biskupové měli pokušení kariérismu: »Já se stanu větším než ty«.. Není to dobrý příklad, který nám dali, ale taková je realita. A Ježíš je učí pravému postoji, totiž být jako děti, učí poddajnosti, umění nechat si poradit a pomoci, protože dítě je vlastně znamením potřeby pomoci a poddajnosti, aby mohlo jít vpřed. To je cesta a nikoli kdo je větší. Ti kdo jsou nejbliže postoji dítěte, jsou nejbliže kontemplaci nebeského Otce, otevřeným a poddajným srdcem naslouchají andělu strážnému: „my všichni máme podle tradice církve u sebe anděla, který nás chrání a dává nám vnímat různé věci. Nežřidka máme pocit: »Neměl bych to dělat takto. To nejde. Buď obezřetný...« Je to hlas společníka, který nás doprovází na cestě. Budme si jisti, že nás svými radami dovede k cíli našeho života, dopřejme proto sluchu jeho hlasu a nevzpouzejme se... Protože vzpouzení, snaha být nezávislí, je něco,

co máme všichni. Je to tatáž pýcha, kterou měl náš otec Adam v pozemském ráji. Nevzpouzej se, drž se jeho rady. Nikdo nejde sám a nikdo z nás si nesmí myslet, že je sám protože je tu vždycky tento společník.

A nechceme-li naslouchat jeho radám, naslouchat jeho hlasu, jako bychom říkali: »Jdi pryč!«. Vyhánět tohoto společníka je nebezpečné, protože žádný muž či žena si nemůže poradit sám. Mohu radit někomu jinému, ale nikoli sám sobě. Radí mi Duch svatý, anděl mi radí. Proto jej potřebujeme. To není nějaká fantaskní nauka o andělech, nýbrž realita. Řekl to Ježíš, Bůh: »Hle, já posílám před tebou anděla, aby tě chránil na cestě«.

Položil bych dnes tuto otázku: jaký mám vztah ke svému andělu strážnému? Naslouchám mu? Říkám mu ráno »Dobrý den«? Říkám mu »Opatruj mne ve spánku«? Mluvim s ním? Žádám jej o radu? On je po mém boku. Každý z nás si dnes může zodpovědět tuto otázku: jaký je vztah k tomuto andělovi, kterého Pán poslal, aby mne chránil a doprovázel na cestě, a který stále hledí na tvář nebeského Otce?“

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků. Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod.

Nejbližší termíny: 26. října. Trasa: budeme se setkávat u Pražské brány a procházet historickým jádrem města.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění!